

Győrffy Ákos

A távolodásban

Szilézia, bordó-arany függönyök

Éjszakai vonatút. Nem tudom eldönteni,
hogy ébren vagyok-e egyáltalán. Ha kinézek az ablakon,
csak távoli, imbolygó fényeket látok. Vagy mintha
arra ébrednék, hogy állunk valahol,
egy ismeretlen állomáson.
Ott vagyok egy ismeretlen városban, miközben
mégsem vagyok ott. Nem vagyok sehol.

Az utazás a semmibe lök ki.
Lassan világosodik. Vonaton soha nem tudtam aludni.
Ahogy repülön sem. Talán mert sosem mertem rábízni magam
semmiféle gépre.

Erdők suhannak el, nyírral elegyes fenyvesek.
A fák közül néha apró tavak bukkannak elő.
A vidék domborzata alig észrevehető,
inkább tökéletlen síkság,
mint alacsony dombság.
Finoman hullámszik csak, ahogy távolabbra nézek.
Aztán a síkság kinyílik, elszórtan tanyák látszanak,
dűlőutak, sövények, ködfoltok a mélyebb részekben.

Egy távoli tanyaházat sokáig figyelek,
amíg ki nem úszik a vonatablak teréből.
Megpróbálom elképzelni, milyen lehet ott élni,
egy tanyán, valahol Sziléziában.
Kedvelt szórakozásom ez, bár a szórakozás
talán nem a legpontosabb szó erre.

Márai Sándor 1944-es *Naplójában* olvasom,
valahol Katowice után:

„A vonat megtorpan egy normandiai falu előtt.
Felébredek, felugrom a harmadosztályú padról,
ahol kimerülten aludtam, az ablakhoz lépek.
Az őszi alkonyat bordó-arany függönyei között
dús kertet látok, almafákat,
ájulásig és roskadásig megrakva vörös,
érett gyümölcscsel... Szemem megtelik könnyekkel.
A pillanat ez, mikor csalhatatlanul érzem:
itt kell maradni, leszállni, sebtiben összekapkodni
poggyászaikat, itt maradni, Dieppe és Párizs
között valahol, Normandiában.”

Néha úgy tűnik, hogy ha egy erősebb szélroham
beváгна a résnyire lehúzott ablakon,
azonnal szétfoszlana az eddigi életem.
Nyomtalanul eltűnnék, mint a tanyák kéményfüstje
a reggeli égen.

Reggel majd befűthetek

A haragos Márvány-tengerre lassan leszálló
alkonyat volt az utolsó kép,
mielőtt a repülő mögött összezárultak az esőfelhők.

Nehéz elhinnem, hogy valóban létezik az a város,
ahol tegnap kagylót ettem
egy utcai árusnál,
medúzák lebegtek a híd alatt
és hatalmasra nőtt tengeri sirályok
vijjogtak a mecsetek tornyai körül.

Most a kuvikok rikoltanak, ha kilépek a kertbe,
fent a hegygerincen zúgnak a fák az erős szélben.
Ha egész éjszaka így fog fújni, reggel majd befűthetek.
Megérkeztem. Vagy el sem indultam.
A kerti lámpa fénykörében medúzák lebegnek.

Ostia, Surfacing

Végül a tengerpartra menekültem a városból.
Rómát nem tudtam tovább elviselni.
Nem mintha nem lettek volna
olyan képek, amelyek majd sokáig megmaradnak.
A második világháborús angol katonai temető
a Porta San Paolo közelében
vagy a Római Magyar Akadémia egyik tornyából
kinézve a tetőteraszok idilli rengetege.

A tenger tényleg jobban érdekelt.
Vagy csak egyszerűen látni akartam.
Korán reggel indultam el.
Legalább egy órát gyalogoltam,
mire a vasútállomásra értem.
A Tevere partját követő sétány üres volt,
a kora reggeli fény áttetszővé tette
a vízparti épületeket.

Telefonom képernyőjén egy lassan mozgó kék pont
[mutatta,
hogyan merre járok épp.

A vonaton a mellettem ülő afrikai férfi
hangosan énekelt.
Egy hatalmas szatyor volt előtte,
tele felfújható állatokkal és strandlabdákkal.
Egyike volt azoknak a végtelenül szomorú látványt nyújtó
[árusoknak,
akik a kihalt strandokon hordozzák körbe
ezeket a krokodilokat és delfineket annak reményében,
hogy valaki majd vásárol belőlük.

A tenger látványára nem lehet felkészülni.
Egyszer csak befordulok egy sarkon,
és az utca végében megpillantom.
Egy szűk, koszos utca végén ez a horizontig érő ragyogás.

Végül mindenhol csak a templomok
és a természet képei maradnak meg.
Vagy egy ötven körüli nő arca egy kávézóból,
ahogy rámosolyog a mellette ülő férfirra.
Ilyen finoman megmunkált,
a szépségét mégis szinte rejtegető arcot
soha nem láttam.

A tengerbe mélyen benyúló betonmóló
korlátján ültem aztán sokáig.
Eszembe jutott az a kövér, szeplős lány,
akit az Északi-tenger partján, Oostendében,
az üres strandon láttam húsz évvel ezelőtt.
Egy strandszékben ülve zokogott.
Az ölében egy könyv hevert,
Margaret Atwood *Surfacing* című regénye,
amit magyarul én is olvastam nem sokkal korábban.
Odasétáltam hozzá, és a tenger felé mutatva
valami olyasmit mondtam neki,
hogy this is the real surfacing.
Mentségemül csak annyit hozhatok fel,
hogy szörnyen másnapos voltam
az előző éjjel elfogyasztott töméntelen rozspálinkától.
A lány erre még erőteljesebb zokogásban tört ki,
amire már nem volt válaszom.

A kihalt ostiai strandon órákig gyalogoltam.
Évekkel ezelőtt bezárt, omladozó büfék
az egyre kíméletlenebb napsütésben.
A kikötő felé tartó, pöfögő halászhajók.
Simára koptatott, hatalmas uszadékfák
feltorlódva a hullámtörő gát kövein.
Lassan szállingózni kezdtek az első strandolók
és velük együtt a végtelen köreiket rová,
elgyötört arcú strandjátékárosok.

Lemerültem, és igyekeztem minél tovább
a víz alatt maradni.
Amíg a víz alatt vagyok, olyan,
mintha egyszerre mindenhol lennék.

MAGVETŐ KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT. • WWW.MAGVETO.HU
WWW.FACEBOOK.COM/MAGVETO • MAGVETO.KIADO@LIRA.HU • FELELŐS
KIADÓ DÁVID ANNA • KÉSZÜLT A SZEKSZÁRD NYOMDA KFT.-BEN, 2021-BEN
• FELELŐS VEZETŐ VADÁSZ KATALIN IGAZGATÓ • FELELŐS SZERKESZTŐ
SZEGŐ JÁNOS • KÉZIRAT-ELŐKÉSZÍTŐ BALOGH EMERENCIA •
KORREKTOR HRADECZKY MONI • A SZERZŐ PORTRÉJÁT VALUSKA GÁBOR
KÉSZÍTETTE • A KÖTETET PINTÉR JÓZSEF TERVEZTE • MŰSZAKI VEZETŐ
TAKÁCS KLÁRI • KIADVÁNYSZÁM 9052 • KNER ANTIKVA BETŰTÍPUSBÓL
SZEDVE • ISSN 2498-6550 • ISBN 978 963 14 4109 3